

Šipak ili herpes

Idemo na more valjda. Nismo ni odmakli od grada, a već sam gladan. Noktima grlim vlagu sa prozorskih stakala i ganjam tamne borove. Prstima sam ukrstio njeno ime sa mojim, brišem ih grčevito naivnim rukavom. Adolescentske bolesti. Mama je dodala smrdljivi burek, treći mi već davi utrobu. Grizem neku plastiku i bride mi usne. Na put sam uvijek nosio herpes umjesto tableta protiv povraćanja.

„Zatvori oči ako ti je muka.”, progovara tata kao da zna.

Muka mi je. Ne mogu da zaspim. Pramenovi crvenila me bude, planine su pune neobranog šipurka.

„Hoćemo li ove godine praviti džem od šipka?”, pitao sam u bunilu.

Mamin glas je zazvonio autom: „Još mi samo to u životu fali.”

„Zatvori oči i ne pričaj gluposti”, dodao je tata kao kakav sparing partner.

O kako je divno brati šipak i hrvati se sa granjem i trnjem, tražiti te rumene plodove. A onda krvavim rukama čistiti crne kapice. Baš sam pomislio da bi moj život mogao biti jedna mala tegla džema od šipka. Puna slatke tvari. Onog najunutarnijeg. Iz života kao iz šipka cijedim sretne trenutke. Čistim ih od svih pakosti i dodam osjećaje da sve zasladim. Pažljivo pakujem slatke sretne trenutke u sjećanje kao u stari špajz. Kad je sve gorko nađem razlog da dalje živim.

Hvalisavi srednjoškolski šminker koji je progovorio iz oca prekide mi misli: „Ja sam u tvoje vrijeme pričao o pivama i curama, a ne o džemu od šipaka.”

Bio sam jako blizu povraćanja i poslušao njegov prvi savjet, zatvorio sam oči i zaspao. Odjednom sa prljavog prozora je iskočila ona. Čista i lijepa. Nisam stigao spremiti nered sa zadnjeg sjedišta. Nesvjesno sam šakama sakrio herpes. I strah i osmijeh. Ona je odmah začepila nos, bureci zaista smrde.

„Zar još ima sedamnaestogodišnjaka koji idu na more sa starcima?”

„Da“, rekoš kroz smijeh, „i to onih koji nose frižidere za plažu pune bureka iz Bosne.”

Sami smo u autu. Gleda me blijedo, možda vidi nešto u mojim buljavim plavim očima. Dugo pričamo i smijemo se. Napisali smo čak i neku pjesmu na prozoru. Rukama gradimo i rušimo planine. Pogledima šakaljamo maštu jedno drugome.

Pružio sam ruku da je zagrlim. Vidjela je herpes. Ustuknula je. I ja sam.

Herpes je ustao i iznenada sjeo između nas. Skladno i moderno obučen, začinjen divnim manirima i književnim govorom počeo je da priča.

„Zašto trošiš svoje dragocjeno vrijeme sa ovim jadnikom?”

„Nije on jadnik, baš smo se zabavili.”

„Razbacivanje otrcanim floskulama i frazama nazivaš zabavom, ma daj molim te.”

„Ali drugačiji je, drugačije misli i govori. Ne pretvara se, ne glumi. Napisao mi je pjesmu, pogledaj.”

„Prijateljice moja, zar te nisam naučio šta znači biti drugačiji. Drugačiji je onaj koji se oblači drugačije. Onaj koji upravlja svim svojim postupcima. Takav zna šta želi u životu. Svijet je pun osrednjih i nesigurnih. Sjećaš li se onog članka što sam ti poslao neki dan?”

„7 osobina koje posjeduje savršen muškarac. Samopouzdanjem do uspjeha. Da, sjećam se, nije loš tekst.”

„Savršeno su klasificirali ljude. Taj tvoj 'pjesnik' pripada najgoroj sorti. Preplašenim. On krije vlastito lice zbog bezveznog herpesa. Zapamti da treba prvo zavoljeti sebe i tek onda možeš zavoljeti druge. Okruži se ljudima koji istinski vole sebe. To je učenje novog svijeta.”

„Zar to nije malo egoistično?”, prošaptala je gotovo kroz plač.

„Ako ne voli sebe samog, kako će onda voljeti tebe?”

„Ne znam”, rekla je razuvjereno.

Nisam više mogao šutjeti.

„Znaš, postoji hiljadu načina za voljeti sebe. Svijet ipak bira tvoj kobni način. Uči nas da tražimo sebe u tako svetim pojmovima poput sreće i ljubavi. Onih hiljadu drugih načina ima jednu nit vodilju. Kada si sposoban da voliš bilo koga, bilo šta, i sve, tada sebe voliš upravo zbog te sposobnosti. Džem od šipka ti treba samo kad sretnoš takve tipove poput tebe.”

Bude me očeve sočne psovke zbog prolivenog jogurta. Nestao je odvratni herpes. Sretan sam.

Ime i prezime učenika: Petar Lučić

Datum rođenja: 17.11.2000.

E-mail učenika: petarlucicp@gmail.com

Telefon učenika: 00387 61 196 388

Razred: IIIg4

Ime škole: JU Gimnazija Živinice, Živinice

Adresa škole: Meše Selimovića, br. 2, 75 270 Živinice, Bosna i Hercegovina

Adresa učenika: Oslobođenja, br. 18, 75 270 Živinice, Bosna i Hercegovina

Ime i prezime mentora : Alma Šahbegović

E-mail mentora: alma_b.s@hotmail.com

Telefon mentora: 00387 62 552 203